

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH HAI

DƯỚI THẠCH ĐỘNG HƯ TRÚC LUYỆN KỲ CÔNG

Tiệc rượu hôm nay đã giục lòng Đoàn Dự nhớ tới Tiêu Phong cùng mình uống rượu thi tại ngoài thành Vô Tích. Hôm ấy Đoàn Dự dùng nội công vận chuyển theo thủ pháp "Lục mạch thần kiếm" dồn rượu tiết ra đầu ngón tay út nên chàng không biết say. Bữa nay chàng uống một cách thực sự nên đã say khướt. Chàng nói:

- Nhân huynh! Tiểu đệ có một vị huynh trưởng kết nghĩa kim lan họ Kiều tên Phong. Kiều đại ca của tiểu đệ thật là một tay đại anh hùng, đại hào kiệt. Về võ công cũng như về tửu lượng như y thật trên đời có một không hai. Nếu nhân huynh gặp y tất cũng đem lòng ái mộ ngay. Đáng tiếc là hiện giờ y không có ở đây, ba ta kết nghĩa đệ huynh thì thật là một việc thoả chí bình sinh.

Hư Trúc trước nay chưa từng uống rượu, nhưng nhờ y được nội công tinh thâm nên uống hết mấy bát lớn mà vẫn không say. Có điều lúc này trong tâm thần băng khuâng trống rỗng, y nói năng mạnh dạn không rụt rè cố chấp như lúc thường. Y cảm thấy hào khí bùng bột nói luôn:

- Nếu nhân huynh... chẳng chê tiểu đệ ngu ngốc thì chúng ta kết nghĩa anh em. Sau này tìm được Kiều đại ca lại kết bái lần nữa là xong.

Đoàn Dự khen:

- Tuyệt diệu! Huynh trưởng bao nhiêu tuổi?

Hai người bày tỏ niên canh. Hư Trúc lớn hơn hai tuổi. Đoàn Dự liền hô:

- Nhị ca! Nhị ca nhận của tiểu đệ một lạy đi!

Rồi bước ra khỏi bàn lạy phục xuống đất. Hư Trúc vội vàng đáp lễ nhưng chân nhũn ra ngã khuỵu xuống đất.

Đoàn Dự thấy Hư Trúc ngã ra vội vàng đỡ dậy. Chân khí hai người đụng vào nhau đều cảm thấy nội lực trong mình đối phương đầy rẫy liền vội vàng thu chân lực lại. Lúc này Đoàn Dự đã say khướt, chân bước loạng choạng đứng không vững. Đột nhiên hai người cùng nổi lên một tràng cười khanh khách, ôm chặt lấy nhau nằm lăn ra đất. Đoàn Dự nói:

- Nhị ca! Tiểu đệ không say đâu! Chúng ta ngồi dậy uống thêm trăm chén nữa.

Hư Trúc đáp:

- Tiểu huynh vui lòng tiếp tam đệ uống cho say mèm.

Đoàn Dự nói:

- Lúc đắc ý con người nên tận hưởng, đừng để cho rượu thẹn với bóng trăng! Ha ha! Chúng ta uống thêm ba chung nữa!

Hai người càng nói càng đi vào chỗ mơ hồ rồi ngủ đi lúc nào không biết. Sáng hôm sau Hư Trúc tỉnh dậy thì thấy mình nằm trên giường trải nệm êm ấm vô cùng. Y giương mắt nhìn xung quanh thì thấy mình ngủ trong một gian phòng rất rộng. Gian phòng này không có nhiều đồ vật, nhưng cách bài trí rất trang nhã cổ kính. Trên vách treo mấy bức tứ bình, nét bút đanh thép, màu giấy vàng khè, tỏ ra đã treo lâu ngày.

Một thiếu nữ bưng cái khay đến bên giường chính là Lan Kiếm. Nàng nói:

- Chủ nhân tỉnh rồi à? Xin người xúc miệng để rồi dùng điểm tâm. Hư Trúc trong người chưa hết cơn men, miệng thấy đắng ngắt, khát khô cả cổ. Y thấy trong khay có chén nước trà trong vắt, liền cầm lên uống ừng ực một hơi hết sạch. Nguyên đây là chén sâm thang, suốt đời Hư Trúc chưa biết mùi sâm thang bao giờ. Y uống hết mà chẳng biết là trà gì, chỉ rụt rè cười nói:

- Đa tạ tử tử! Bây giờ ta dậy đây, xin tử tử ra ngoài đi!

Lan Kiếm chưa trả lời thì từ cửa phòng một thiếu nữ bước vào chính là Cúc Kiếm. Nàng mỉm cười nói:

- Hai chị em nô tỳ xin phục thị chủ nhân thay áo.

Nàng nói xong lại đầu giường vợ lấy một bộ quần áo lót màu xanh lột để ở trong chăn Hư Trúc.

Hư Trúc lưỡng cuống mặt thẹn đỏ bừng nói:

- Không! Ta không cần hai vị tử tử phục thị. Ta chẳng bị thương mà cũng không có bệnh tật chi hết. Có điều uống rượu quá say mà thôi. Hối ôi! Trong thập giới của nhà Phật, thì ta lại phạm thêm vào một giới nữa rồi! Tam đệ ôi! Ô hay! Đoàn công tử đi đâu rồi?

Lan Kiếm toét miệng ra cười đáp:

- Đoàn công tử xuống núi rượt theo ý trung nhân rồi. Lúc công tử ra đi có dặn nô tỳ bẩm lại với chủ nhân, xin mời chủ nhân đến Trung Nguyên tái hội.

Hư Trúc la lên một tiếng "úi chao!" rồi nói:

- Ta còn có việc muốn hỏi y. Sao y đã vội bỏ đi ngay.

Hư Trúc trong lòng nóng nảy hấp tấp nhảy xuống giường toan đuổi theo Đoàn Dự để hỏi xem danh tánh "Mộng trung nữ lang" cùng địa chỉ nàng. Đột nhiên y nhìn thấy mình ăn mặc một bộ áo ngắn màu nguyệt bạch rất sạch sẽ thì la lên một tiếng kinh ngạc, lại kéo chân phủ lên mình hốt hoảng hỏi:

- Ô hay! Ta thay áo từ bao giờ?

Nguyên Hư Trúc vẫn mặc bộ quần áo do "Thần Châm" may ở dọc đường. Khi về đến cung Linh Thứu, y bốc bùn đất thoa đây mình dơ bẩn cả quần áo. Bây giờ y thấy đồ mặc trong người nhẹ nhàng và sạch sẽ, tuy y chẳng biết là lụa là hay gấm đoạn nhưng cũng biết là quần áo này thuộc hạng sang trọng.

Cúc Kiếm cười nói:

- Đêm qua chủ nhân say rượu rồi bốn chị em nô tỳ phục thị tắm rửa và thay áo cho, chủ nhân cũng không biết ư?

Hư Trúc cả kinh ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lan Kiếm, Cúc Kiếm người đẹp như ngọc, miệng cười tươi như hoa thì trái tim đập thình thình.

Hư Trúc lại giơ tay lên coi thì thấy cánh tay mình trắng trẻo mịn màng, rõ ràng bao nhiêu cái ghét đã được cọ rửa đất sạch sẽ. Trong lòng y bỗng nảy ra một tia hy vọng, gượng cười nói:

- Ta thật say tuý lúy, may mắn hơn nữa là tắm thân được tắm gội sạch sẽ. Lan Kiếm cười nói:

- Đêm qua chủ nhân say rượu ngủ li bì. Bọn chị em nô tỳ bốn người đã tắm gội cho chủ nhân đó.

Hư Trúc la hoảng một tiếng cơ hồ ngắt đi rồi lại nằm xuống, miệng lẩm bẩm:

- Hông bét! Thật là hông bét.

Lan Kiếm, Cúc Kiếm không khỏi giật mình kinh hãi, đồng thanh hỏi:

- Chủ nhân! Chủ nhân có điều chi không ổn?

Hư Trúc nhăn nhó cười đáp:

- Ta là nam nhân, lại loã lồ thân thể trước mặt bốn vị tỷ tỷ... có phải là hông bét rồi không? Huống chi toàn thân ta dơ bẩn lâu ngày, mùi hôi sặc sụa. Sao các vị tỷ tỷ lại làm việc ô uế đó?

Lan Kiếm nói:

- Bốn chị em nô tỳ là phận tôi đòi của chủ nhân, thì dù có phải vì chủ nhân mà tan xương nát thịt cũng không dám oán hận. Bọn nô tỳ có phạm tội làm gì, xin chủ nhân trách phạt.

Nói xong, Lan Kiếm, Cúc Kiếm lại lạy phục xuống đất, miệng vẫn van xin tha thứ không ngừng.

Hư Trúc thấy hai nàng ra chiều sợ sệt thì nghĩ đến bọn Dư bà, Thạch tẩu vì mình thủ lễ đối đãi mà họ sợ run thì chắc là bọn Lan Kiếm, Cúc Kiếm này cũng coi mình như Đồng Mỗ trước. Chỉ một lời nói hiền từ hay nét mặt ôn hoà, là lập tức đưa đến những hình phạt gớm ghe!

Hư Trúc nghĩ vậy liền nói:

- Thôi hai vị tỷ tỷ dậy đi! Các vị ra ngoài kia cho ta thay áo không cần phải phục thị. Hai nàng Lan, Cúc đứng dậy, nước mắt chảy quanh lui ra ngoài phòng. Hư Trúc rất làm kỳ hỏi:

- Ta có điều gì lầm lỗi với các vị? Làm sao các vị không vui? Ta e rằng có điều gì lầm lỗi để các vị phải phiền lòng mà sa nước mắt...?

Cúc Kiếm đáp:

- Chủ nhân đuổi chị em nô tỳ ra ngoài, không cho phục thị gội rửa thay áo thì nhất định... là chán ghét bọn nô tỳ...

Chưa dứt lời dòng châu lã chã tuôn rơi xuống cặp má hồng trông thật đáng thương.

Hư Trúc khoát tay lia lịa nói:

- Không! Không phải thế! Ôi! Ta không biết nói thế nào cho rõ được. Ta là nam nhân, các vị là thiếu nữ. Cái đó... cái đó... không tiện... chút nào. Thiệt ta không có ý gì khác đâu! Ta nói có đức Bồ Tát trên đầu chứng minh. Đã là người xuất gia, ta không bao giờ nói dối. Ta quyết không lừa gạt các vị tử tử đâu!

Lan Kiếm, Cúc Kiếm thấy Hư Trúc vừa nói vừa trở tay vạch chân ra chiều nóng nẩy thành thực, bất giác phá lên cười rồi đồng thanh nói:

- Chủ nhân đừng lấy làm lạ. Trong cung Linh Thứu vốn không có đàn ông cư trú. Bọn nô tỳ chưa gặp nam nhân bao giờ. Chủ nhân là trời, bọn nô tỳ là đất. Làm gì có chuyện nam nữ phân biệt?

Thế rồi hai người lại gần phục thị Hư Trúc thay áo đổi hài.

Lát sau Mai Kiếm, Trúc Kiếm cũng tới nơi. Một cô bưng gương lược, một cô rửa mặt cho Hư Trúc.

Hư Trúc sợ quá không dám thốt lên tiếng mà cũng không dám thốt lên một câu bảo họ lui ra đừng phục thị.

Hư Trúc biết rằng Đoàn Dự đi đã xa rồi dù có rượt theo cũng không kịp. Y lại nghĩ tới quần hào các đảo các động chúa chưa giải trừ "Sinh tử phù" thì không tiện bỏ đi.

Dùng điểm tâm xong, Hư Trúc ra nhà đại sảnh cùng quần hào tương kiến. Y muốn giải trừ "Sinh tử phù" cho hai người đau đớn khổ sở trước. Nhưng việc giải trừ "Sinh tử phù" cần đem chân lực và vận dụng phép "Thiên Sơn lục dương chưởng". Chân lực trong người Hư Trúc đây rầy thì dù có giải trừ cho mười người một lúc cũng không biết mệt nhọc. Có điều Đồng Mỗ cấy "Sinh tử phù" vào mỗi người một chỗ không giống nhau. Hư Trúc ngẫm nghĩ tìm cách giải trừ thấy rất phiền phức. Về kinh mạch huyết đạo, sự hiểu biết của Hư Trúc lại rất nông cạn, nên không dám tùy tiện động thủ. Nếu chỗ sai trật thì làm hại thêm cho người mắc nạn.

Từ sáng đến giờ ngộ mới trị được hai người. Ăn cơm trưa rồi nghỉ ngơi một chút, Mai Kiếm thấy Hư Trúc châu mày nghĩ ngợi tìm cách giải "Sinh tử phù" ra chiều mệt trí, liền nói:

- Thưa chủ nhân! Trong hậu điện cung Linh Thứu, vị chủ nhân mấy trăm năm trước có khắc họa đồ vào vách đá. Nô tỳ thường nghe Đồng Mỗ nói: Những bức họa đồ đó có liên quan đến "Sinh tử phù". Sao chủ nhân không tới đó coi để nghiên cứu phép giải trừ cho mau chóng hơn?

Hư Trúc cả mừng nói:

- Vậy thì hay lắm!

Bốn cô Mai, Lan, Cúc, Trúc dẫn đường cho Hư Trúc đi vào hoa viên, nhắc một hòn non bộ lên, để hở một cửa hầm. Mai Kiếm cầm đuốc đi trước dẫn đường, rồi bốn người theo sau tiến vào. Thỉnh thoảng Mai Kiếm lại bấm nút cơ quan cho khởi phát động, vì trong đường hầm bố trí mai phục rất nhiều ám khí, độc vật. Đường hầm này khúc khuỷu quanh co, có chỗ đất rộng rãi sáng sủa, rõ ràng là một địa đạo thiên nhiên trong lòng đất.

Vì công trình hiện đại này nếu lấy nhân lực xây cất thì mấy trăm năm cũng không thể cấu tạo nên được.

Đi vào trong đường hầm chừng hơn hai dặm, Mai Kiếm giơ tay ra đẩy một khối đá mé tả rồi đứng sang bên nói:

- Xin chủ nhân tiến vào thạch thất đi. Bọn nô tỳ không dám vào trong.

Hư Trúc nói:

- Chúng ta cùng vào cả, chẳng có gì quan ngại đâu. Đừng đứng ngoài này chật hẹp khó chịu.

Bốn cô hầu nhìn nhau lộ vẻ vừa kinh hãi vừa mừng thâm:

Mai Kiếm nói:

- Thưa chủ nhân! Trước khi Đồng Mỗ quy tiên có bảo bọn nô tỳ rằng: Nếu bọn nô tỳ bốn người hết lòng trung thực phục thị người không phạm lỗi lầm thì đến năm bốn mươi tuổi, người sẽ cho bọn nô tỳ mỗi năm được vào trong thạch thất này một ngày để nghiên cứu võ công trên vách đá. Đó là một ơn điển thâm trọng. Theo đúng lời hứa với Đồng Mỗ trước kia thì còn phải hai mươi năm nữa mới được vào.

Hư Trúc nói:

- Phải chờ những hai mươi năm trời, há chẳng buồn đến chết ư? Huống chi đến bây giờ các vị đã già rồi còn học võ công làm gì nữa? Bây giờ chúng ta vào cả đi thôi!

Bốn cô hầu cả mừng lạy phục xuống đất để tạ ơn. Hư Trúc vội nói:

- Dậy đi! Dậy đi! Nơi đây chật hẹp ẩm thấp thế này, nếu ta cũng hoàn lễ thì đè cả lên nhau mất.

Bốn người tiến vào thạch thất thì thấy bốn mặt vách đá mài nhẵn lỳ. Trên vách đá vô số những hình vòng tròn đều nhau, đường kính chừng hai thước. Trong mỗi vòng tròn đều khắc nhiều thứ đồ hình. Cái khắc hình người, cái khắc hình thú vật. Có cái khắc văn tự không đủ nét. Lại có cái khắc ký hiệu và những đường dây ngò ngoài. Vòng tròn nào cũng chứa số thứ tự bằng những chữ "Giáp nhất", "Giáp nhị" hoặc "Tí nhất", "Tí nhị".... tổng số những vòng tròn có tới gần nghìn chiếc.

Mai Kiếm nói:

- Trong một giờ chúng ta xem thế nào cho hết được?

Trúc Kiếm nói:

- Chúng ta hãy xem vòng "Giáp nhất" trước có phải thế không?

Hư Trúc gật đầu khen phải.

Năm người liền giơ đuốc lên soi vào chiếc vòng tròn chứa số "Giáp nhất". Hư Trúc vừa nhìn đã nhận ra bức vẽ trong vòng này là thủ thức đệ nhất chiêu về "Thiên Sơn chiết mai thủ" liền nói:

- Đây là "Thiên Sơn chiết mai thủ".

Mọi người chuyển sang đồ hình "Giáp nhị" thì quả nhiên là chiêu thứ hai trong "Thiên Sơn chiết mai thủ".

Mọi người lần lượt xem xuống dưới. Hết các đồ hình về "Thiên Sơn chiết mai thủ" thì đến đồ hình "Thiên Sơn lục dương chưởng". Bao nhiêu ca quyết bí hiểm đều chứa rõ trong các vòng tròn.

Xem hết "Thiên Sơn lục dương chưởng" thì đến những thức võ công mà Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy sau khi ra khỏi hầm nước đá đã tỹ đấu với nhau. Nhưng Hư Trúc xem văn tự khắc trong đồ hình so với lời truyền thụ của Đồng Mỗ thì kỹ hơn nhiều, y chỉ cần nghĩ một chút là hiểu rõ ngay.

Hôm ấy Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy đấu tài, những mong chóng thắng kẻ địch, chớ không phải bản ý muốn truyền võ công một cách thấu đáo cho Hư Trúc. Vì thế mà mỗi chiêu Lý Thu Thủy phô diễn, y không biết cách trả đòn ngay. Hư Trúc phải nghe Đồng Mỗ chỉ bảo cách ra chiêu, còn những chỗ biến hoá vi diệu bà ta không đủ thì giờ truyền dạy. Lúc này Hư Trúc theo chỉ thị trong đồ hình, vận động chân khí, mới học được vài chiêu người y nhẹ nhàng như muốn bay bổng lên không, song tựa hồ còn có chỗ nào sai trật một chút nên chân không rời khỏi mặt đất được.

Hư Trúc đang để tâm trí vào những lời chỉ dẫn trong đồ hình, tuyệt không để ý gì đến ngoại vật thì bất thành linh hai tiếng la hoảng vang lên.

Hư Trúc cả kinh quay đầu nhìn lại thì thấy hai cô Lan Kiếm, Trúc Kiếm lão đảo người đi rồi ngã lăn xuống đất. Còn hai cô Lan, Cúc cũng tay vịn vào vách đá sắc mặt lợt lạt lão đảo muốn té.

Hư Trúc vội chạy lại đỡ hai cô Mai, Trúc hỏi:

- Hai vị tỹ tỹ làm sao vậy?

Mai Kiếm run lấy bẫy đáp:

- Chủ... chủ nhân! Công lực bọn nô tỳ kém cõi không thể ở trong này xem được... bọn nô tỳ xin ra ngoài chờ đợi!

Rồi bốn cô dất nhau vịn vào vách đá bước lần ra khỏi thạch thất.

Hư Trúc ngăn người một lúc rồi cũng chạy ra xem thì thấy bốn cô đang ngồi xếp bằng trong đường hầm. Người cô nào cũng run bần bật, nét mặt lộ vẻ cực kỳ đau khổ. Hư Trúc vừa thấy tình hình này đã biết là các cô bị trọng thương rồi, liền vận động "Thiên Sơn lục dương chưởng" vỗ vào lưng mỗi người mấy cái. Một luồng khí thuần dương hùng hậu thấm vào trong cơ thể khiến sắc mặt bốn cô trở lại bình thường, rồi chẳng bao lâu trán toát mồ hôi, mở được mắt ra nói:

- Đa tạ chủ nhân đã hao phí công lực để trị thương cho bọn nô tỳ.

Các cô trở mình sụp xuống để tạ ơn. Hư Trúc giơ tay ra đỡ dậy hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Sao các cô tự nhiên lại bị thương ngất đi?

Mai Kiếm thở dài đáp:

- Thừa chủ nhân! Sở dĩ trước đây Đông Mỗ biểu phải bốn mươi năm sau, bọn nô tỳ mới được vào thạch thất mỗi năm một lần để xem đồ hình là người đã thâm ý. Nguyên những đồ hình này tuy khắc toàn những môn võ công vi diệu, mà nô tỳ không biết tự lượng, cứ chiếu theo những chỉ thị trong đồ "Giáp nhất" luyện tập. Nhưng nội lực chưa đủ nên lập tức cảm thấy chân khí chạy nhộn nhạo trong các kinh mạch. Nếu không được chủ nhân giải cứu thì bốn chị em nô tỳ không còn được thấy mặt trời nữa.

Lan Kiếm cũng nói:

- Chính Đông Mỗ cũng mong đến ngày chị em nô tỳ đủ bốn mươi tuổi để tập luyện những môn võ công thượng thặng. Nhưng... bọn nô tỳ tư chất hèn kém, dù có luyện tập hơn hai mươi năm nữa, vị tất đã dám tiến vào trong nhà này.

Hư Trúc nói:

- À ra thế đấy! Vậy đó là lỗi tại ta. Chính ra ta không nên để các vị tỷ tỷ vào đây mới phải.

Tứ kiếm lại lay phục xuống tạ tội, đồng thanh nói:

- Sao chủ nhân lại dạy thế? Đó là chủ nhân đặc biệt gia ơn. Chỉ đáng trách bọn nô tỳ đã càn rỡ không biết lượng sức mình thôi.

Cúc Kiếm nói:

- Công lực chủ nhân cực kỳ hùng hậu, nếu luyện được những môn võ công cao thâm này thì rất là được việc. Trước kia Đông Mỗ thường khi ở trong nhà thạch thất hàng tháng không ra ngoài là để nghiên cứu tập luyện những đồ phổ trên vách đá.

Mai Kiếm lại nói:

- Bọn nô tài ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo đến đánh cung Linh Thứu, bức bách các chị em bộ Quân Thiên phải trở nơi cất dấu bảo vật của Đông Mỗ, nhưng hết thầy chị em bộ này một dạ trung trinh thà chết chứ không chịu khuất phục. Bốn chị em nô tỳ đã chuẩn bị nếu bọn chúng tiến vào đường hầm thì phát động cơ quan. Nếu mà chúng tìm vào nhà thạch thất được biết hết những đồ hình trên vách đá nhà mật tại cung Linh Thứu này thì thật là một mối vạ lớn cho võ lâm. Giả tử bọn nô tỳ sớm biết thế này thì để bọn chúng vào đây hoá ra lại hay hơn.

Hư Trúc gật đầu nói:

- Đúng thế thật. Nếu là người không đủ công lực mà nhìn thấy những đồ hình này thì còn nguy hại hơn bị trúng độc hay trúng ám khí. Họ chưa tiến vào đây là còn may đó.

Trúc Kiếm tùm tùm cười nói:

- Chủ nhân thật là người thiện tâm. Theo ý nô tỳ thì nên để bọn chúng vào luyện công mà chết cho mình coi thật sướng mắt.

Hư Trúc nói:

- Ta vừa luyện xong mấy chiêu thấy tinh thần phấn chấn, nội lực đầy rẫy. Bây giờ nên trở ra giải trừ "Sinh tử phù" cho bọn họ. Các cô cũng ra ngoài một lúc để nghỉ ngơi.

Năm người lại theo đường hầm đi ra. Hư Trúc vào ngay toà đại sảnh giải trừ "Sinh tử phù" cho ba người nữa.

Những ngày hôm sau, Hư Trúc tiếp tục dùng "Thiên Sơn lục dương chưởng" giải trừ "Sinh tử phù" cho quần hào. Cứ mỗi khi thấy tinh thần mỏi mệt, sức lực thiếu thốn thì lại vào trong nhà thạch thất luyện tập võ công thượng thặng. Bốn cô hầu phục thị Hư Trúc nhưng chỉ đứng ngoài chờ đợi chứ không dám vào như trước nữa.

Hàng ngày, Hư Trúc có lúc nào rảnh rỗi lại chỉ điểm võ công cho quần nữ chín bộ với lòng thành thực, không dấu giếm một chút nào.

Công việc giải trừ "Sinh tử phù" cho quần hào hết hơn hai mươi ngày mới xong. Mặt khác, Hư Trúc hàng ngày nghiên cứu đồ phổ tập luyện tinh thông những đồ giải trong thạch thất nên võ công y tiến bộ rất mau, khác xa với ngày đầu tiên lên núi Phiêu Diêu nhiều.

Quần hào trước kia phải tuân phục Đông Mỗ vì mục giec "Sinh tử phù" vào người để kiềm chế.

Hiện thời cung Linh Thứu đổi chủ. Hư Trúc lấy lòng thành thực đối đãi, lấy lễ nghi cư xử nên tuy họ là những nhân vật ngang bướng song cũng cảm ơn mến đức, thực lòng tín phục.

Quần hào được giải trừ "Sinh tử phù" rồi bái tạ giải tán đâu về đấy.

Trên núi Phiêu Diêu chỉ còn một mình Hư Trúc là đàn ông. Y nghĩ thầm:

- Thuở nhỏ mình là một đứa bé lênh đênh, cơ khổ, hoàn toàn nhờ cậy các vị sư phụ trong chùa Thiếu Lâm nuôi dạy nên người. Nếu mình không tìm về chùa Thiếu Lâm thì thật là kẻ vong ân phụ nghĩa. Ta đành trở về để lãnh tội trước phương trượng và sư phụ mới phải lẽ.

Hư Trúc nghĩ vậy rồi nói rõ cho bốn cô hầu cùng quần nữ chín bộ hiểu rõ căn nguyên ý muốn xuống núi ngay hôm đó.

Mọi việc trong cung Linh Thứu do thủ lĩnh chín bộ là Dư bà cùng bọn Thạch tẩu xử lý. Bốn cô hầu muốn đi theo phục dịch, nhưng Hư Trúc ngăn lại nói:

- Nay ta quay về chùa Thiếu Lâm làm lại hoà thượng. Trong thiên hạ có nhà sư nào đem tỳ nữ đi theo bao giờ?

Hư Trúc nói hai, ba lần, bốn cô hầu vẫn chẳng tin lời. Y liền lấy dao cạo, cạo trọc đầu nhẵn bóng. Bốn cô không biết làm sao cản Hư Trúc được nên đành cùng quần nữ chín bộ tiễn chân Hư Trúc xuống núi. Quần nữ chỉ đành gạt lệ chia tay.

Hư Trúc thay đổi quần áo thầy tu chùa Thiếu Lâm mặc vào mình rồi thi triển cước bộ chạy về phía núi Tung Sơn. Dù rờng rã bốn ngày, dọc đường y không dám dây đến chuyện người ngoài. Và lại y mặc áo hoà thượng thì dù có gặp đạo tặc cũng chẳng ai đánh y làm chi. Từ cung Linh Thứu về đến chùa Thiếu Lâm, Hư Trúc không có sự gì xảy ra ở dọc đường.

Hư Trúc vừa nhìn thấy mái ngói vàng khè chùa Thiếu Lâm, trong lòng đã nhận nhạo lên bao mối cảm khái. Y nghĩ tới mấy tháng trời vắng mặt tại ngôi chùa yêu quý này, mình

đã phạm vào không biết bao nhiêu thanh quy giới luật thì trong lòng vô cùng hổ thẹn. Y cảm thấy tâm thần xao xuyến chẳng hiểu phương trượng và sư phụ có tha thứ và cho mình trở lại Phật môn không.

Vào cửa sơn môn rồi, Hư Trúc tìm đến bái kiến sư phụ Tuệ Luân. Tuệ Luân thấy y trở về đột ngột thì không khỏi sửng sốt, cất tiếng hỏi:

- Ta sai mi cầm thơ đi sao đến hôm nay mới trở về?

Hư Trúc nằm phục xuống đất, trong lòng tê tái, bất giác khóc rống lên, miệng nghẹn ngào:

- Sư phụ! Đệ tử... tội thực đáng chết. Xuống núi rồi không biết trì thủ... để đến nỗi không giữ được giáo huấn của sư phụ.

Tuệ Luân biến sắc hỏi:

- Sao, sao?... Người đã nhiễm phải tanh hôi rồi ư?

Hư Trúc thú thật:

- Dạ, chẳng những đệ tử đã ăn mận mà thôi!

Tuệ Luân không bình tĩnh được lớn tiếng hỏi:

- Quân nghiệt súc đáng chết này!... mi uống rượu rồi ư?

Hư Trúc đáp:

- Chẳng những đệ tử uống rượu, mà còn say khướt nữa.

Tuệ Luân buông một tiếng thở dài ảo não, hai dòng lệ tuôn rơi nói:

- Thuở nhỏ ta thấy mi tính nết thực thà trung hậu. Thế mà mới đi vào thế giới phồn hoa không lâu tại sao đã bị chìm đắm ngay. Hỡi ôi!...

Hư Trúc thấy sư phụ thương tâm thì lại càng sợ hãi nói:

- Đệ tử còn phạm vào nhiều giới luật tệ hơn nữa...

Y chưa kịp nói phạm sát giới, sắc giới thì đột nhiên hai hồi chuông khánh nổi lên làm gián đoạn. Hai hồi chuông khánh này là để triệu tập chư tăng về hàng chũ Tuệ.

Tuệ Luân lập tức đứng lên lau nước mắt nói:

- Mi phạm giới nhiều quá, ta không còn cách nào che chở cho mi nữa. Mi... mi tự đem thân đến giới luật viên mà chịu tội đi! Ta e rằng chính ta đây cũng phải vì người mà chịu trách nhiệm.

© HQD